

KÓSA ESZTER

Ez egy vers

Kemény Istvánnak

esik, esik, esik, esik,
nem baj, hogyha megázik a
vers, a ház, az ég, a fák,

most épp gyorsan telik minden,
most épp lassan telik minden,
most múlik a szabadság,

tánci-tánci függetlenség,
hozd vissza a nagy esőket,
szakadj le a napokról,

ez is egy ma, ünnep napja,
most telik, és maga előtt
újabb hétköznapot tol,

szabad csúnya rímet írni,
raggal-reggel, lecsúnyázni,
meglepődni is szabad,

szakadjon a nap az égről,
csak úgy szakadjon, ha tetszik,
rím is legyen itt: marad,

ne maradjon mégse semmi,
meggondolni is lehet, ha
megtartani nem kéne,

ismételni sem kéne, ha
mégis sok más szó mehet az
akárminek helyére,

elcsúsznak a rímek, és a
szavak bennük botladoznak,
esni kezd a vers, az ég,

csillagokat szór magáról,
áztatja a képeit, majd
szótagokra mossa szét,

szabad felszáradni hagyni,
szabad péntek, szalad szombat,
a téma is elszaladt,

szalad minden, hadd szaladjon,
egy vers ül csak, mint a költő,
tútelített ég alatt

vár a hulló szótagokra,
nyugodtan vár, mintaköltő,
tudja, hogy már megmaradt,

mert már régen meg van írva,
mégis mindig újraírja,
egyre szebbre ázik el,

szépre fázik szótagokkal,
tudja már, hogy miről szól,
és el is mondja, hogyha kell,

arról szól, hogy ember, Isten,
arról is, hogy megéltette,
hol kezdődött lenni és

merre visz ez a sok eső,
hogy kell szépen eleredni,
hogy kell csúnyán hagyni és